

РЕШЕНИЕ

№ 274

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Красимира Г. Г.а
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000252 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 16.02.2023 г. на ищеца Национална агенция за приходите срещу решението от 30.01.2023 г. по т.д. № 1962/2022 г. на Софийския градски съд, VI-25 състав, с което е отхвърлен предявеният срещу „Съркъл В Енд Ю“ ООД /в несъстоятелност/ иск по чл. 694, ал. 2, т. 2 ТЗ за установяване поредност за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ на приетите публични вземания в общ размер на 58 745,37 лв., от които: 39 401,28 лв. – главници, и 19 344,09 лв. – лихви, като обезпечени с наложени запори по реда на ДОПК, вписани по реда на ЗОЗ.

В жалбата се твърди, че неправилно СГС е приел, че процесните публичните вземания не се ползват с привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, която разпоредба следвало да се тълкува корективно в частта за вписаните запори в ЦРОЗ. Сочи се, че това противоречало на законодателната воля, залегнала в допълнението на разпоредбата от ДВ, бр. 105/2005 г., с която се е целяло засилена защита на държавния интерес. Твърди се, че се касае за специална привилегия, приложима само при открито производство по несъстоятелност.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и да уважи предявените иски, както и да му присъди направените разноски по делото, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемият „Съркъл В Енд Ю“ ООД /в несъстоятелност/ – ответник по иска – редовно призован не взема становище по жалбата.

Синдикът на „Съркъл В Енд Ю“ ООД /в несъстоятелност/, участващ в производството на осн. чл. 694, ал. 4 ТЗ, в писмен отговор оспорва жалбата.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към същите. В допълнение и във връзка с оплакванията в жалбата следва да се посочи и следното:

1. Безспорно установени по делото са следните обстоятелства: **1)** с решение от 23.12.2021 г. по т.д. № 74/2021 г. на СГС на осн. чл. 630, ал. 1 ТЗ е открито производство по несъстоятелност спрямо ответника „Съркъл В Енд Ю“ ООД, обявено в ТР на 23.12.2021 г.; **2)** в срока по чл. 685 ТЗ с молба от 13.01.2022 г. е предявил процесните публични вземания по ЗДДС, ЗКПО, ЗМДТ, ЗДДФЛ, КСО и глоби, за които е посочил, че са с привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, тъй като са обезпечени със запори върху движими вещи и банкови сметки, вписани в ЦРОЗ на 31.12.2021 г. и наложени с постановления от 19.12.2017 г. и 26.05.2020 г.; **3)** синдикът е включил тези вземания в списъка на приетите вземания с привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 6 и 9 ТЗ, обявен в ТР на 22.03.2022 г.; **4)** срещу тази поредност на удовлетворяване е било подадено от НАП възражение от 29.03.2022 г.; **5)** с определение от 12.10.2022 г., обявено в ТР на същата дата, по реда на чл. 692 ТЗ съдът по несъстоятелността е оставил без уважение възражението; **6)** настоящата искова молба е била подадена по пощата на 26.10.2022 г. – в срока по чл. 694, ал. 6 ТЗ.

2. Спорният въпрос по делото е правен и е свързан с тълкуването на разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, която предвижда, че с тази привилегия се ползват *„вземания, обезпечени със залог или ипотека, или заповор или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози – от получената сума при реализацията на обезпечението“*.

Въззивният съд споделя изложеното в обжалваното решение становище, че тази разпоредба следва да се тълкува корективно в частта относно вписаните по реда на ЗОЗ запори и възбрани, по няколко съображения.

На първо място, разпоредбата е в пряко противоречие с друга разпоредба в част 4 от ТЗ, а именно – с чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ, според която наложените в изпълнителното производство запори и възбрани са **непротивопоставими** на кредиторите на несъстоятелността. Разпоредбата касае всички изпълнителни производства по ГПК и ДОПК, образувани преди откриване на производството по несъстоятелност. Непротивопоставимостта има действие в рамките на производството по несъстоятелност, т.е. когато в това производство се осребрява имуществото от масата на несъстоятелността и се разпределят приходите от осребряването. Алогично е запорите и възбраните да са непротивопоставими, но обезпечените с тях вземания да са привилегирани по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. Това тотално обезсмисля непротивопоставимостта.

На второ място, подобна привилегия противоречи на самата същност на тези обезпечителни мерки /заповор и възбрана/, които по българското право не водят до учредяване на залог или ипотека /за разлика от други правни системи – напр. германската/. Правно несъстоятелна е тезата на

жалбоподателя, че подобна привилегия на запора и възбраната е оправдана в производството по несъстоятелност, при положение, че не е оправдана в индивидуално изпълнение по ГПК или ДОПК. Следва да се отбележи, че дори в хипотезата по чл. 193 ДОПК при продължаване на индивидуалното изпълнение след откриване на производството по несъстоятелност законът не е предвидил подобна привилегия, поради което няма логика същите вземания да се ползват с по-предна привилегия в самото производство по несъстоятелност. Това следва и от тълкуването на чл. 724 ТЗ, която разпоредба не визираща запора и възбраната.

На трето място, вписването на заповор в ЦРОЗ има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповораното имущество /чл. 12, ал. 2 и чл. 30, ал. 1 ЗОЗ/, като при принудително изпълнение заложникът кредитор ще има качеството на хирографарен, а не за обезпечен. Целта на вписването на обезпечителните мерки по реда на ЗОЗ не е създаване на право на предпочтително удовлетворяване, а създаване на предимство при конкуренцията между различните способи на принудително изпълнение върху същото имущество, тъй като вписването на насочването на принудително изпълнение по реда на ГПК и ДОПК осуетява пристъпването към изпълнение от страна на заложникът кредитор /чл. 32а ЗОЗ/. Вискателят, вписал заповор по реда на ЗОЗ, няма специални права и привилегии спрямо останалите кредитори на несъстоятелността, защото наложените в изпълнителното производство заповори са непротипоставими на кредиторите на несъстоятелността съгласно чл. 638, ал. 4, изр. 2 ТЗ^[1].

3. Ето защо при очевидното противоречие между чл. 638, ал. 4, изр. 2 и чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ съдът следва да приложи и да даде приоритет на първата разпоредба, тъй като отговаря на основните принципи, върху които е изградено производството по несъстоятелност. Един от тези принципи е, че материалноправното положение на кредиторите се запазва в производството по несъстоятелност, вкл. по отношение на наличието или липсата на обезпечения за техните вземания /чл. 618 ТЗ/, а не се променя. Ако дадено вземане е било необезпечено /хирографарно/, то си остава такова и в производството по несъстоятелност. Обезпечителните мерки заповор или възбрана са процесуални и не създават право на привилегия за съответните вземания, дори и вписани в ЦРОЗ. Това им качество не се променя в производството по несъстоятелност.

4. Следователно, процесните публични вземания не са с ред за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, а с този по чл. 722, ал. 1, т. 6 и т. 9 ТЗ. При това положение искът е изцяло неоснователен.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивният съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение – потвърдено.

Отвeтникът не е претендирал присъждане на разноски за въззивното производство.

Въпреки разпоредбата на чл. 694, ал. 7 ТЗ ищецът не следва да бъде осъден да заплати държавната такса за въззивното обжалване, предвид нормата на чл. 84, ал. 1 ГПК.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

---

^[1] в този смисъл решение № 35/27.02.2023 г. по т.д. № 712/2020 г. на ВКС, I т.о.; определение № 295/21.05.2021 г. по т. д. № 1585/2020 г. на ВКС, II т.о.; определение № 60399/1.07.2021 г. по т. д. № 2171/2020 г. на ВКС, II т.о.; определение № 238/10.05.2021 г. по т. д. № 1597/2020 г. на ВКС, II т.о.; определение № 60338/7.06.2021 г. по т. д. № 2011/2020 г. на ВКС, I

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 30.01.2023 г. по т.д. № 1962/2022 г. на Софийския градски съд, VI-25 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на НАП чрез ССЕВ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____